

WEN WEI QIN

Sławomir Oleszek,
Gdańsk, 2023

Wen Wei Qin. Rekonstrukcja

Źródła opisujące biografię chińskiego boksera Wing Chun imieniem Wen Wei Qin (温偉琴) są nad wyraz skromne i naznaczone tragicznymi losami jego ojca Wen Sheng Cai'a (温生才), jednego z osławionych „Czterech Męczenników Kantonu”.

Wen Sheng Cai był mistrzem stylu Wing Chun pochodzącego z „Czerwonych Dżonek” i już za sprawą tylko tej okoliczności mógłby wieść godne życie trenera kungfu. Jednak ciężkie dzieciństwo i brutalna rzeczywistość pod rządami skorumpowanej i nieudolnej władzy mandzurskiej pchnęły go do heroicznego czynu w szczytowym okresie narodowo-wyzwoleńczego zrywu Chińczyków, którzy od 1644 roku próbowali obalić dynastię Qing i przywrócić Ming.

Za udział w tajnej republikańskiej lidze rewolucyjnej Tongmenghui (同盟會), niewydanie na torturach członków zarządu i dokonanie zamachu na generała Fu Qi (孚琦) został śmiertelnie okaleczony i zmarł w 1911 roku. Rytualny akt kary śmierci, oraz niezłomność ducha w jego obliczu uczyniły

Wen Sheng Cai'a bohaterem Kantonu. Wobec powyższego faktu, historię mistrza Wen Wei Qin'a należy czytać na tle tamtych dramatycznych wydarzeń, ponieważ ich cień rzutował na dalsze jego życie i bieg zawodowej kariery profesjonalnego trenera Wing Chun.

W 1918 roku Wen Wei Qin był osobą na tyle rozpoznawalną w środowisku sztuk walki Guangzhou, że czołowy biznesmen Xiong Chang Qing zatrudnił go jako osobistego trenera Wing Chun dla swojej rodziny. Po dyskusjach na temat chińskich sztuk walki i samoobrony zaczęła im przyświecać idea powołania odpowiedniej organizacji, która mogłoby spopularyzować Wing Chun jako użytkową metodę walki bezpośredniej. Do realizacji tego celu przekonano wpływowe osobistości i zaczęto gromadzić fundusze. Wraz z innymi zainteresowanymi Xiong Chang Qing i Wen Wei Qin skierowali swoje kroki w stronę Stowarzyszenia Atletycznego Jingwu (精武體育會), które działało już od 10 lat w Szanghaju. Wstępne rozmowy z kierownictwem zainicjowały szybki bieg sprawy i nie trzeba było szukać alternatywnych rozwiązań. Wniosek o rejestrację przyjął Chen Gong Zhe (陳公哲) i pilotował do pełnej finalizacji. Dzięki temu tempo prac prowadzących do utworzenia nowej struktury pod nazwą „Guangdong Jingwu” było bardzo intensywne.

W dniu 9 kwietnia 1919 roku w teatrze Haizhu odbyło się zebranie założycielskie, w którym udział wzięli mistrzowie kungfu Zhao Lian Cheng, Ye Feng Qi, Li Zhan Feng, Huang Fei Hong (kantońskie Wong Fei Hung), Lin Shi Rong, Zhou Biao i opisywany tu Wen Wei Qin. Zgodnie ze stosowaną terminologią Jingwu, kantończycy zostali nazwani mistrzami „Południowego Boku”

Nanquan (南拳). Dziesięć dni po tym wydarzeniu, 19 kwietnia w Hali Gildii Ningbo (寧波會館) w Guangzhou odbyło się kolejne spotkanie, podczas którego podano do publicznej wiadomości fakt założenia „Stowarzyszenia Atletycznego Guangdong Jingwu”. Rangę uroczystości podnieśli zaproszeni goście, wśród których nie zabrakło przedstawicieli prasy, organów władzy i służb państwowych, środowisk społecznych i finansjery Guangzhou. Na tę okazję przybyli mistrzowie i liderzy Jingwu z Szanghaju: Huo Dong Ge (霍東閣), Shen Ji Xiu (沈季修), Ye Feng Qi (葉鳳歧), Li Zhan Feng (李占風), oraz synowie Huo Yuanjia.

Sponsoring nowo powstałej organizacji zapewnił wspomniany Xiong Chang Qing wspierany przez przedsiębiorców klubu biznesowego z Guangzhou.

Po inauguracji i części oficjalnej, przedsięwzięcie uświetniły pokazy systemów walki wręcz określanych nowatorskim pojęciem „sztuki narodowej” Kuoshu (國術). Wzięły w nich udział dzieci, córki i synowie Xiong Chang Qing'a będący wychowankami Wen Wei Qin'a. Zademonstrowali układy Wing Chun opierające się na technikach długiej tyczki, zaś ich trenerzy Wen Wei Qin i Li Zhen Chang zaprezentowali tradycyjne formy i umiejętności z zakresu obrony własnej, w których każdy z nich był ekspertem.

Wing Chun znalazło audytorium wśród szanghajskich mistrzów Jingwu oraz kantońskich, którzy podczas tych samych pokazów popisywali się wysokimi umiejętnościami z dziedziny innych systemów kungfu. Byli to, legendarny Wong Fei Hung (黃飛鴻), Lin Yin Tang (林蔭堂), Kong Chang (孔昌) i Li Bin (李彬). Towarzysząca celebracji publiczność miała okazję poznać różne style i techniki walki oraz porównać ze standardowym programem Jingwu. Obok Wing Chun także Mok Gar, Hung Gar, Choy Lee Fut, itd.

Kantończyk Chen Tie Sheng (陳鐵笙) jako sekretarz generalny Jingwu w Szanghaju, a przy tym główny dziennikarz i promotor medialny stowarzyszenia sporządził notatkę prasową, w której przywołał postać nieżyjącego już ojca Wen Wei Qin'a, Wen Sheng Cai'a jako biegłego w sztuce Wing Chun, podkreślając z dumą, że teraz to jego syn jest trenerem sztuk walki w Guangzhou. Tym krótkim i zwięzłym komunikatem przekazał czytelnikom, że w Guangdong Jingwu pośród innych sztuk walki nauczany jest też boks Wing Chun mający silną legitymację w osobie Wen Wei Qin'a.

Warto wspomnieć, że Chen Tie Sheng był budowniczym Jingwu od 1909 r. Działał wraz z legendarnym mistrzem pięści Mizong - Huo Yuan Jia oraz Chen Gong Zhe, który nie szczędził wysiłków, by jak najszybciej założyć Gaungdong Jingwu, a poza nimi z Lu Wei Chang'iem i Rao Han Bo.

W grudniu 1919 r. ukazał się Rocznik „Jingwu Benji” (精武本紀) o zasięgu ogólnokrajowym, który udostępnił dane o prowadzeniu przez mistrza Wen Wei Qin'a treningów Wing Chun dla grupy żeńskiej w Guangzhou. Okoliczność ta podpowiada, że w latach dwudziestych ubiegłego wieku, znacznie ponad 100 lat temu, wiedza o boksie Wing Chun była w Chinach w obiegu medialnym i stanowiła przedmiot komentarzy. Tekst „Jingwu Benji” wyraźnie promował Wing Chun z udziałem rodziny Xiong i Wen Wei Qin'a, którego drzewo genealogiczne wiodło do mistrza Fung Siu Ching'a, znanego eksperta Wing Chun (czy też San Gam Weng Chun) z „Czerwonych Dżonek”.

Kwerenda materiałów na temat Wen Wei Qin'a nie pozwoliła rozwinąć wątku nauki systemu Foshan Wing Chun (佛山詠春) przez Wen Sheng Cai'a w mieście Qinzhou, gdzie krótko przebywał po powrocie do Chin z Malezji. Będzie to stanowić przyczynek kolejnych dociekań i badań tematu.

Warto wspomnieć, że do Malezji Wen Sheng Cai został uprowadzony podstępny zabiegiem, jako czternastolatek przeznaczony do ciężkiej pracy niewolniczej w koloni holenderskiej.

W dziesiątą rocznicę założenia Jingwu, Sun Yat Sen (孫中山) zaopatrzył wymienioną książkę, wydaną specjalnie z tej okazji wpisem, w którym odniósł się wprost do mistrza Wen Sheng Cai'a i określił go bohaterskim tytułem „Boksera Zabójcy” (刺客之拳術家). Przypomniał też jego męczeństwo, nazywając zaszczytnie „mistrzem sztuk walki w stylu Wing Chun”. Stąd też wobec osoby Wen Sheng Cai'a pojawia się określenie „Męczennik Wing Chun”.

Przy rodzinie Xiong warto się jeszcze zatrzymać, ponieważ Xiong Chang Qing był nie tylko

człowiekiem interesu, który zarabiał duże pieniądze, ale też z uwagi na jego szersze zapatrywania na ruch społeczny i odbudowę kraju po upadku dynastii Qing. Zależało mu na szybkim pchnięciu kraju ku reformom, których pragnienie było uzasadnione blisko trzystuletnią mandżurską niewolą i degradacją wielu dziedzin życia społecznego w Chinach. Swojej roli upatrywał w tworzeniu nowoczesnej edukacji, w której taka instytucja jak Jingwu mogłaby uczestniczyć wspierająco. Przemawiał za tym stopień jej zorganizowania, cenione przez Chińczyków wartości i tradycje narodowe, a za nimi cele ogólnorozwojowe, kulturalne i paramilitarne. Poza sztukami walki Jingwu prowadziło różne inne szkolenia i kursy w zakresie kaligrafii, tradycyjnego malarstwa, nauki języków obcych, fotografii, muzyki kantońskiej, opery pekińskiej, medycyny, pływania, łucznictwa i wielu dyscyplin sportowych. Gama ofert dla ludności cywilnej była bardzo szeroka, a do ich realizacji zatrudniano specjalistów z dużym dorobkiem.

Rodzina Xiong była zadowolona z treningów Wing Chun jakie prowadził mistrz Wen Wei Qin i dlatego zamierzała popularyzować tę sztukę walki. Pomysłodawcą był Xiong Chang Qing, który zwrócił uwagę na prostotę technik jaka czyniła ten systemem pięściarski uniwersalnym i mogącym być uprawianym przez osoby w każdym wieku. Całość była wewnętrznie spójna i kompatybilna dlatego zachęcił do uprawiania Wing Chun wszystkich członków swojej rodziny bez względu na wiek i płeć, która była dość liczna. Xiong w swoich dzieciach upatrywał przyszłych trenerów i reprezentantów przekazu rodziny Wen. Mistrza Wei Qin'a bardzo cenił i miał z nim wspólny język zarówno w dziedzinie chińskich sztuk walki jak i planowanego z tym interesu.

Z uwagi na wartości jakie przyświecały programom Jingwu, Xiong Chang Qing podjął skuteczne próby wprowadzenia chińskich sztuk walki do systemu oświaty. Czynił też starania, aby budziły zainteresowanie specjalistycznymi kursami szkoleniowymi. Wraz z rodziną i mistrzem Wen Wei Qin wziął udział w sesji fotograficznej promującej Wing Chun celem dotarcia do większej liczby osób zdecydowanych na naukę samoobrony.

Zamierzał rozbudzić wśród Chińczyków pasję do aktywności ruchowej powiązanej z bazą samoobrony i walki wręcz w aspekcie narodowościowym jak i rekreacyjnym. Według danych prasowych, do wiosny 1925 roku stowarzyszenie Guangdong Jingwu przeszkoliło ponad 3000 uczestników różnych typów zajęć.

Zdjęcia dziewcząt, które przy okazji wydania Rocznika „Jingwu Benji” demonstrowały tam układy technik walki potwierdziły tylko, że system Wing Chun propagowany w Guangdong Jingwu wychodził naprzeciw płci pięknej zaspokajając jej potrzeby indywidualnej i grupowej edukacji pro-obronnej.

Skądinąd wiemy, że późniejsze losy mistrza Wen Wei Qin'a miały zaprowadzić go do Hong Kong'u gdzie zamieszkał, ale towarzyszące temu okoliczności nie zostały dotąd opisane i brak jest obecnie danych jak potoczyła się jego dalsza historia. Wiadomo jedynie, że zmarł w Hong Kong'u z powodu choroby.

